

Slovenský raj – Veľký Sokol.

Nedeľné ráno bolo riadne mrazivé. Teda, ak porovnáme predpovede a skutočnosť. Malo byť okolo mínus 4 a zamračené. Našťastie tým tárajom nevyšlo ani jedno, ani druhé. Na obvyklom stretávacom mieste pred reštauráciou Centrum už v túžobnom očakávaní stáli Martin, Milan a Brantner. Dagmar k nám pristúpila v Spišských Vlachoch. Cesta ubiehala rýchlo, ranné rétorické cvičenie v podobe prekáračiek na tému kolegov turistov nám ju celkom spríjemnilo. V osade Píla, kúsok za Podleskom sme zaparkovali auto, Brantner si overil svoje manažérske schopnosti u miestneho krčmára vybavením štartovného poldecáku a po požití tohto vzácneho moku sme vybehli na chodník.

Príjemným zasneženým chodníkom sme po zelenej značke došli k horárni. Tam po preštudovaní mapy sme žltou značkou pokračovali roklinou. Začiatok bol mierne stúpajúci chodník okolo potoka, potom okolo potoka aj potokom. Exponovanejšia horná časť priniesla zaľadnené rebríky aj drevené stúpačky, po ktorých bolo občas umenie prejsť. Niekoľko pred nami to spoľahlivo prešiel v mačkách. Najprv sme uvažovali aj nad alternatívou „žeby medved?“, ale spomenúc si na definíciu rozdielu stôp medveďa a turistu v mačkách (mačky majú hroty aj na boku) od nášho priateľa PK sme sa zhodli, že to bol predsa len rozumný turista.

Roklina končila príchodom k smerovníku na Glacskej ceste, kde sme pri smerovníku stretli dvoch mladých turistov zo Zlína. Po krátkej pauze spojenej s doplnením tekutín a trochu jedla sme pokračovali červenou značkou na Glac. Dagmara chytila druhý dych, poniektorí sme za ňou vôbec nestačili. Predtým ale stále niečo vrela o jej slabej kondičke. Nebola to pravda. Išla ako ďas. Po krátkej prechádzke hrebeňom sme sa opäť dostali nad osadu Píla. Strmým chodníčkom sme zbehli k autu, odstrojili sa a odchádzali domov. Martin síce vrel niečo o skorom ukončení túry a navrhoval ešte vybehnúť Kráľovú Hoľu. Vrel, že takto prídeme domov skoro, ešte za vidna. My, starci sme mu tvrdili, že za vidna domov určite neprídeme. Nakoniec sme mali pravdu my, u Martina sme to vyhodnotili ako prejav mladíckej nerozvážnosti. Čo bude o týždeň, to si opäť dohodneme pred túrou. Ono sa hovorí, že najlepšie sú neplánované akcie, to čo sa dlho plánuje, to obvykle nevýjde.

Autor: JJ.